

26B:1

Uttag av brukningsavgift grundad på -- förutom vattenförbrukning -- såväl bebyggelsens omfattning som storleken på vattenmätaren har godtagits.

K.J. ägde en fastighet i Borgholms kommun. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning och är ansluten till dennas ren- och spillvattenledningar. Fastigheten är bebyggd med en villa och en gäststuga. Den är försedd med en vattenmätare på $q_n 2,5$. Enligt kommunens va-taxa skulle -- förutom en avgift per kubikmeter levererat vatten -- brukningsavgift utgå med 1 250 kronor i grundavgift vid den aktuella mätarstorleken och med 800 kronor för varje tillkommande lägenhet.

Under påståendet att taxans konstruktion av de fasta brukningsavgifterna inte svarar mot en skälig och rättvis avgiftsfördelning, yrkade K.J. att Va-nämnden förpliktar kommunen att för nyssnämnda taxeperiod till honom återbetala 800 kronor jämte mervärdesskatt samt ränta.

Kommunen bestred yrkandet.

K.J. anförde: Hushåll som bebor enfamiljsfastigheter med gäststuga eller uthus får en orättvis hög grundavgift jämfört med andra hushåll. Vattenavgifterna har inte debiterats efter rättvis grund. Taxan är konstruerad så att grundavgifterna är beroende av mätarstorleken och är i ökande grad högre för storförbrukare. En ytterligare skärpning baserad på antalet lägenheter måste därför anses oskälig. Även utan sådant tillägg är grundavgifterna i kommunen extremt höga.

Kommunen anförde: Va-taxan är konstruerad så att samtliga abonnenter erlägger en fast och en rörlig avgift. Den sistnämnda utgör ett visst belopp per levererad mängd renvatten och där mätning ej sker -- en schablonavgift. Ifrågavarande fastighet debiteras enligt taxa 11 vilket innebär att den rörliga avgiften beräknas utifrån uppmätt renvattenförbrukning. I taxan anges att varje lägenhet utöver den första skall debiteras en extra reducerad grundavgift.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 26 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar skall i lagen föreskriven avgiftsskyldighet fördelas mellan abonnentfastigheterna

efter skälig och rättvis grund. Det innebär att avgiftsfördelningen i princip skall ske efter den huvudsakliga nytta som varje särskild fastighet har av anläggningen.

Erfarenhetsmässigt utgörs – såsom uppgetts vara fallet i Borgholms kommun – kostnaderna för va-verksamheten till alldeles övervägande del av fasta kostnader för att hålla anläggningen tillgänglig för brukarkollektivet. Dessa kostnader är i stort sett oberoende av hur mycket den enskilda abonnenten förbrukar. En fastighets nytta av den allmänna va-anläggningen består i första hand av att anläggningen står till fastighetens förfogande när helst det uppstår behov av detta. Anläggningen måste dimensioneras efter detta behov.

Det kan mot den här bakgrunden godtas att en relativt stor del av brukningsavgiften i Borgholms va-taxa uttas i form av fast avgift.

Förevarande tvist gäller fördelningen av skyldigheten att betala fast avgift. K.J. har hävdats att det inte skulle svara mot en skälig och rättvis fördelning att beräkna brukningsavgiftens fasta del efter såväl mätarstorlek som antalet lägenheter.

Med gängse sätt att bestämma nyttan i detta sammanhang torde det emellertid vara ovedersägligt att båda dessa beräkningsfaktorer i och för sig är väl ägnade att väsentligen spegla den nytta som fastigheten skall anses ha av va-anläggningen. Lägenhetsavgiften motiveras av den grundläggande nyttan av tillgång till vatten och avlopp i varje lägenhet. Och mätarstorleken ger ett visst uttryck för den tillgängliga kapaciteten. Att fördelningen i kommunens taxa inte bara sker med den ena utan med båda beräkningsfaktorerna gör inte fördelningen mindre nyttoinriktad.

Va-nämnden finner inte taxans sätt att bestämma brukningsavgift för K.J:s fastighet vara oförenlig med principen om avgiftsfördelning efter nytta. Med hänsyn härtill och då taxans avgiftsfördelning i här prövad del inte heller i övrigt föranleder till annat, skall K.J:s talan lämnas utan bifall.

Va-nämnden lämnade sökandens talan utan bifall.

Beslut: 1991-07-08, BVa 38

Mål nr: Va 355/90.

K.J. överklagade och yrkade i Vattenöverdomstolen bifall till sin vid Va-nämnden förda talan.

Borgholms kommun bestred ändring.

Vattenöverdomstolen fastställde Va-nämndens avgörande.

Dom: 1991-11-01, DTVa 17/91

Mål nr: TVa 966/91.